

MA
31.131

halmosi sándor

napleány voltál

halmosi sándor / napleány voltál

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

HA 31.131

2002 .

A borítón
Gustav Klimt *Salome* c. festményének részlete

© Halmosi Sándor, 2002

halmosi sándor
napleány voltál

december 13 – február 4.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

LITTERA NOVA KIADÓ
Budapest, 2002

Glédának

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ideje van
Mindennek
Bűnnek
Mának
Ideje
A másvilágnak
Hajszálerén
Fának
Égnek
Vágyad fut fel
Ezerszépnek
Rohan
Lángol
Kedvesed
Ki lázban ápol
Kinek szeme
Nem merénylet
Teste pihe
Bája vádol
Féltetted őt
Nem remélted

SZÁZHÚSZ ERDŐTÚZÖN

kell végigmenj
hogy hiányomat kiégesd magadból
százhusz tűzön kell végigmennem
hogy hamuvá válj bennem
szól az isteni káma
és szól az emberi törvény is
ekképp
felszalad
homlokodra kúszik
mint csuhád bő válladra
azon a kerge őszutón
foltos lábad kintrekedt
a szél átfújt
combjaid között
de ez még semmi
gondoltam hisz
tán ilyen a csuhák természete
a szél pedig nem válogatós
révetegek voltunk
én az útba fáradtam bele
rázós volt
és többször
ki is estem magamból

de ez akkoriban már
köztudott volt
úgy viseltem a jelet
mint asszony a terhét
te is megelégted
a magányt
a májcsücsörítést
beálltam hát melléd
glédába kerültem
bő válladdal
szeles combjaiddal
az új anyajegyem
léptetted büszkén
és kacéran
velem
ha statárium alatt
kórászok tetves hada
szállt meg
de bántódásod
nem esett
soha
és lettem sorra
fülbe való ének
mézednek kaptár
és lettél nedveimnek
eresz

dalaimnak zsoltár
így nőttünk mi egymásba
észrevétlen
azon a kétes őszutón
bőven volt étünk
garatunk
pincérek
ujjbegyek
bizsergés
mámor
révület
ilyenekre figyeltünk
a héjasát hámoztuk
tejünket fejtük
és félkézből trágyáztunk
sok furcsa dolog történt
akkortájt
beszélni kezdtek a tehenek
zengtek az ódák
új igemódok jelentek meg
lágymediterrán szelek
szegődtek hozzánk
alapító idők
léptek ránk
észre sem vettük
véneket láttunk a szélen

nemcsak látnak
néznek is
szóltak át
hát nekik aztán tudniuk kell
így telt el az évad
s amíg velünk ment le a nap
úgy fogyott étünk garatunk
vált mítosszá az eresz
a bűvös kaptár
gyógyít a méze
jó fekélyre májra lépre
fűzték tovább a szálát
az arra járók
a kúrára felírtak
és az elmaradhatatlan zarándokok
benépesült hát a bűvöletek tere
nem volt már többé
szükség ránk
ejtetett szerünk
de akkor már javában túlvoltunk
a télelőn
százhusz tűzön
és százhusz zajláson
kell végigmenni
mondják a szigeti busók is
folyvást

mikor oltásra és hegre
az évi tizedet
merik

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

*Ferde eszemmel hogy betérjek hogy telnek majd
 az ünnepek növekszik-e a kicsike én is szeretem
 persze nem is kellett az öt töltelék nem kellett
 légbe kopognom kívánlak légből kapottra nem
 is kattogott szeme a piros milyen volt feje kékje
 nem tudom már de a bolyhaira feléledek
 istenem bárány ez vagy maga a felkent testem
 magva almomból hajtott víz elkeltél ünnepnek
 jövődő kibicnek kit etetnek üres hasú szelekkel
 tejtelen melleket tömnek belé hogy kanászodjék
 legyen zörgő haraszt egy malomban örlő gyéké-
 nyeden árus bolyhtalanság kora kerítettem látod
 böhöm szárnya alá bebújhatsz nem fog ellesni
 senki sem habókos szülei oda szavannatüzek
 hamujával majd ők hintnek be*

EZ A PÁR VERS

ami itt maradt utánad és ezek a repedések ereim falán
a többi már közhely arcod körvonala mosolyok
gödröcskéek száj mögött csípő üresség hiány

úgy szüntél meg mint a meg nem születettek
nyomom egyre mélyül a homokban

pedig telve voltál derűvel jóval
nagyokat léptél bennem
lágyan himbálóztál
és megülte a csendem
szelet teremtettem hát
napot és horgonyokat
foltozó tüsződ mellé
szakadó ereket
és te nem voltál rest
élni a széllel
kihajóztál belőlem
elvitt a bőség zavara
két szék köze
új partok búvöltek el új hajósok vizek
pedig ábránd ez mind
csak a horgony volt valahogy útban

úgy szűntél meg bennem mint a csend
nyomod egyre mélyül a homokban

erős és gyengéd karom szétrohad
lábam szétrohad
ölem búzlik
lépem leszakad
már egy hete vagyok így
csak folyik belőlem
el nem áll a szépség
ez a sárga lé
én nem tudtam hogy ilyen is van
régén még azt hittem hogy minden cseppért
le kell hajolni és oda kell tartani mindenki képébe
hogy ne csüggedjen
de nem szeretik az én isteneim a hajlongást
és az én kedvemre se való
elég csípőből megragadni egy marokkal
és megdobni az arra járókat
aki pedig betér hozzám
el nem engedtetik
jeltelen
és belőle nem fogyok ki
el nem apadok soha
már egy hete vagyok így
csak folyik belőlem
a szépség
ez a sárga lé

ÉS MEGNYUGSZOL TE IS

arcod kisimul, meggömbölyödsz a taton, vitorlák alatt, sirályok etetésében leled újuló kedved, jól van ez így, a friss levegő és az igazság velőig hat, szétszakítja a kényszerűség horgait, leválaszt az elvárások salétromos faláról és eltűntet a színről, ravaszul alázuhansz, kerülnek vacogó lyukak, üldöznek páradús érdekgócok, de ne törődj velük, hányd csak nyugodtan a fittyet, szabad vagy, önmagad rég várt vendége, vedd fel a legszebb ruhádat, hozass fiatal bort és fiatal költőt, a fogások között nézd meg jól a csillagokat és ordíts bele a térbe, nandu hol vagy, de nandu sehol, vagyis elbújt megint, bármelyik árboc mögül várható bukkanása, ne vess, örülj az életnek, annak a pár önfeledt percnak, amíg megvirrad és elnyered az összes matróz tetszését

NEM TUDOM

milyen nap volt
és milyen zóna
ki vétett ki ellen
ki játszott istent
ki istent nem félő embert
és ki kit nem vett fontolóra
nem tudom
mi volt előbb
a kötés vagy a béklyó
de amikor megláttalak
már vadul rúgkapáltál
nem volt rajtad a nyergem
hiányzott a képből a feszítőzabla
a kantár
a rúgásgátló
a nyakgallér
és már csak engem szúrt a szájbetét
gyors voltál édes
és virtuóz
ahogy kicibáltad magad belőlem
hogyan mondhattam megint
naésztán
egyefene

hogy legyek dünnyögő
mamlasz
ne értsek
nézzek bambán
és költselek újra
az idegeken mángorló
ez legyen a neved
és kötésed
és béklyód
véts ezentúl máshol
keress más istent
és vedd magad fontolóra
nekem most dolgom van
csutakolnom kell e verset
amíg látok
amíg hagyod
amíg
sercegsz
még
bennem

NEM VAGY ITT

mégis fűznek e szavak egymáshoz és táncoltatnak lelkemen, most még hagyod, nem vagy csalfa, tapintatlan, nem lépsz rám, nem rángatsz, nem beszélsz félre, sőt egyáltalán nem beszélsz, nagyon jó ez így, szeretlek nézni és álmodni beléd bő ligetet, gyengédséget, tiszteletet és ama glédai szerelmet, vad tépést, elragadást, szöktetést a szerájból, igen, ez lenne méltó hozzánk, fehér lovag és az elragadó angyal, itt jönne be a sors fintora, fátum, reménytelen szerelmek könny-fakasztó tragédiája, ezeket most hagyjuk ki, vessünk inkább egy pillantást a kertre, kikelt-e a sóska, rothad-e az eper, a vendégekre váró árvácska kinyílt-e már, szép a növényi élet és kerek, és szép a szerelem, a vendégvárás, és fűznek e szavak, és ringatnak lelkemen, ezt már sokan mondták ugyanígy, de ezt máshogy nem lehet, nem lehet máshogy üzni e haknit, beszéltetni száját, szemet a szerájból kiragadni, vezetni árvácskához, óvni a tiprástól sóskát, ligetet, tán jobb is így

SÖTÉT LESZ

és oldalról jössz majd, hosszú körmeiddel megérinted vállam és megkérsz szépen, húzzam már ki a férgek testedből, nyelved alól, vagy harapjam ki őket, mit bánod te, nyaljam le bár a mérges nedveket, rakják helyre csípőt, legyenek érted kezes, láb is elkélne, illő, ha nem esne nehezemre, vegyelek már ki az enyészetből, hisz nekem ez semmiség, különben is én magam mondtam, hogy hozzám bármikor jöhetsz, de az még a nagy erdőtüzek előtt volt, amikor még kedves voltál, gyengéd, ép testedet vér tette széppé, nem a döglé, most itt vagy, hogy csinálják belőled ép lelket, napleányt, és mindezt oldalról, és sötétben, ezt jól kitervelted édes, echnatonnak szólítasz omló hangon, megérintesz, esetleg még hozzám is bújysz, hogy érezzem bűzöd, fájjon elmúlásod, felejtsem el, hogy táncoltál fejemért, lássam a korongot benned és legyen elnéző egyébiránt, bájologsz, férgekiddel, hosszú hajaddal csapod a szelet, bújnál belém, mondatnád velem, kelj fel és járj, legyen merész, újra szép és fényes, ízisz te legyen új glédám, e szavakra vársz és kétséget színlelsz, holott tudod jól, mindig is álltam a szavam, feltámadsz majd a fénygörgetők nagy örömére, ne vágj hát ilyen képet, még megijedek, vagy nevetésre fogom a dolgot és még elvétem igém

NAGY AZ ÉN SZERELMEM

és erős, nem elvont és nagyon is evilági, tudja a testrészek helyét és idejét, érzi a belsőt, igéz, idomul, borraivalót oszt, szeret mulatni, bokros görbékben, lágy ívű hiperbolákban jár, legjobban a skót mintát kedveli, tudja a számokat, a bevetési helyeket, igen járatos a maszkok felismerésében, úgy általában lényegretörő, ezt minden bizonynyal ki lehet jelenteni, nem tudom, honnan jött és miért pont belém, de fontos ez most, amikor létkérdések forognak fenn, amikor elvétik sorra a testrészek, nem adóznak neki a titkos számok, nem idomul hozzá senki és kedvenc mintája is északon bokáz, ez egy igen lényegi kérdés, mondhatnám életbe vágó, nem kell senkinek az én nagy szerelmem, ami nem elvont, sőt nagyon is evilági, nem kell senkinek, sok ez így nekik és tömör, szét kell hát szedni, le kell bontani, csinálni kell belőle acélos járást, madártejet, gyomorrontást, csinálni ostort, okulást, verset, oh, ti ökrök, váltólovak, ki fizet meg elprédált vágtáitokért

A SUVADÁSOK LÉNYEGE

a gyökerek hiánya és a ragaszkodásé.
a gyökereket érzed te magad is
ragaszkodni pedig megtanulsz
ha már nem leszek.

a patak lefelé folyik
a madár bárhova szállhat
termés nélkül nincs pazarlás
bőség szüli a sáskát
és ha kell
hét lába van a postásnak
ürügy lenne elég
de unom már a képeket
és nincs jobb hasonlat
az életunt péknél
érts hát egyszerű szavamból
legyél napra forgó
titkos körözött
csukott ajtómra
más nézzen

a gyapjú rukkkolt ki vele először, a bíborok hallgattak. a csendbe először csak halk nesz vegyült, aztán fény és lovak prüszkölése. a paták moraja már kész tényekkel keveredett. valaki előre megfontolt szándékkal beoltotta ezt a redves világot, telegyömöszölt szépséggel minden buckát, hogy legyen mező, pázsit, domboldal, szétkürtölte a jeles neveket, kiskertet került aljas szándékkal, málnabokrot, villanypóznát, sunyi módon ampullákat készített, tömör gyönyörgombócok hagyták el titkos kamráit, időt fölöslegesen nem vesztegetett, eltökélt volt, figyelmét semmi el nem kerülte. csűr kelt ki belőle és gerezd, asszony, patak, szerelem, rejtett hangokra ügyelt kényesen, a hó olvadására és persze a kikericésre, hogy is maradhattak volna ki a hadiflották és tömött emlőid, minden kiterült, keze alatt megadta magát a legutolsó virágosbódé is. azóta nincs menekvés. nem lehet csak úgy ellenni, hajlongani és vágyini a földbe, itt van ez a bűgás, hogy bele kell őrülni, ezek a színek, ez a szűnni nem akaró kavalkád, még a nyelvünket is megülik, hangunk lejtését,

csak nézem a széket, hogy bírja ki nélküled, nap-
raforgót istápolok, rám szakad az egész felmenő
ág, az új viselet, tele vagyok gonddal, és még
örülnöm kell neki, legyek hálás, ropjak öröm-
hórát, legyek hol vad, hol nyőre, de nem úgy van
az, álljon meg a menet. vörösbort kell innom
dióval, sajttal, szorít a tangó, és itt vagy te is
nekem, ki semmit észre nem veszel, csak nézel
furcsán, és vágysz a földre, és vinnéd magaddal
gyönyöreid, mikről fogalmad sem lehet, mert a
rá jellemző gondossággal eltiüdtetett minden
nyomot, nem hagyott maga után egyetlen árul-
kodó jelet sem és dolga végeztével a babérokra
telepedett – de én lelepleztem és ocsmány tetteire
felhívtam az esküdtek figyelmét. a tények magu-
kért beszéltek. hamis tanúságot nem tettem,
bűnösségére a megalázott elemek derítették fényt.
a gyapjú rukkolt ki vele először, a bíborok
hallgatása perdöntő lett. beismerő vallomása
enyhített végül a babérok terhén. a kétségek
eloszlottak, közfelkiáltás tetőzte a kedélyeket.
csak te állsz ilyen érthetetlenül és valami
mondvacsinált ügyről beszélsz. én ezt persze nem
hiszem, de tekinteted még nem üres annyira,
hogy egy röpké örökösödési háború miatt ne
hagynám itt örömet e hajcihőt

TATÁRBIFSZTEK

Nélküled nyers
és trágátlan a világ.
hiányzik belőle combjaid melege
és a gőzölgő csermely
mi ilyenkor szétfolyik.
hiányzik a caplatás
a bűz
valahogy a nedvek közelsége.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Lezárul
a keblen való melengetés
hív a lugas
a hűlt helyek kora.

A köztes terekben nincs céció
nincs szóló
áradó jókedv
az ügyeletes múzsa
kiszabott pályán repdes.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Előjelet cserélsz
Átlókat húzol.
Rád várnak a csonka térfogatok.
Metszéspont
Origó leszél.
Ismeretlenek számolnak veled.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Minden kísértést beérsz
Ingujban várod a kerekítések korát.
Nem hörögsz.
Te leszel a több
Mi Mohácsnál elveszett.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Újra érintő leszel.
Babér.
A hófoltok tűnésében
megint te leszel a ludas.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

LESZÁLL A KÖD

és elromlanak a látási viszonyok, mint ahogy az lenni szokott. nemcsak a homály merül fel ilyenkor, hanem a kétely, volt-e valaha is máshogy. összehúzódnak a fényhez szokott tagok, önmagát biztatja, tágul a pupilla. vénuszdombon orchidea, pipacs nem terem, nem ismerzik fel a jácint, a lehullott makk rugdosásra szorul. a többi néma csend. a bolond szellemet álmodik maga köré, hogy féljen egy kicsit és ne legyen egyedül. aki merész, szerelmes szavakat suttog és hogy ruhája tafota. néha a piros is elhangzik és a csokornyakkendő, sejtelmes minden kiejtett szó, tógában jár a gondolat. megszűnik kétes lenni a láb, szép lesz a hitvány és üde. fölöttébb csábító a helyzet. nyitva az út a főtérfelé, rád vár a napóra és déli harangszó a szemed. ki is bírna e tekintet akár százhusz ködöt, pipacstalan éjt, nem lenne gond a rossz látási viszony és a sok kétely, mi ilyenkor felmerül – hátra feküdnék és a jó ebédhez megint hamisan szólna a nóta. de úgy hal-

lottam, nem lelsz ki a homályból, nem ismersz minden jelet, ittas is lehetsz és ha éppen akkor hajolsz le makkomért, könnyen elvéti retinám a jobboldali elsőbbséget. én világtalan lennék, te tobozokban mellékutas. nem előnyös hát a sötétben való kitárulkozás. névjegyem a kemény dió, taktikád a biztos kéz legyen. hasznára így válunk a létet cinkelőknek.

Állítólag nem volt féknyom.
Kitérnem nem lehetett.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Volt idő mikor nagy voltál
mint a fenyők, tiszta, mint
a most indult hegyi patak.
Ittam belőled
és megnyugodtam.
Behunyt szemmel is találtam
csecsed.

Én senkitől nem kértelek.
Nem nyitottam érted ajtót,
nem bűjtam, nem mondtam,
hogynélküled nem lehet.
Most mégis sírok. Számat
csak így éri nem várt
meleg.

Országos Széchényi Könyvtár

Látod, kifordul a szem,
behúzza szirmait a frézia.
Szétszednél úgyis, nem
tehetek mást. Magam tépek
ki minden sejtet, mi nem
akar feledni. Tömött soruk
körbeér. Kontyánál
tartja ezt a hűtlen földet.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

TELEFONON BÚCSUZUNK

mintha állomáson lennénk.

Vonszol a szem, sürget a sándortalan világ. Három hónap és két nap. Ennyi maradt. Egy gyertya, egy nandu, egy üres pohár.

Ne hidd, hogy nekem nem voltak fenntartásaim. Remegtem belül, míg mosolygott a szem és neked vasalta érzéseit bolondul a kéz. Örültem, ha velem vagy, hát ennyi lett igényem.

De eljött az ideje, és kiséptem magamból mindenkit, – legyen hol megpihenj. Nekem is idő kellett, míg vállaltalak. Aztán úgy tettelek lelkembe, mint frissen gyúrt kenyeret kemencébe a pék.

Nem vakít el semmi. Tudom, hogy késhegyen jársz, néha szeretsz, és ha akarod, tudod te is a dolgok helyét. Tudom, hogy befontalak. Tudom, hogy kerekedik a lép.

És mégis. Vonszol és sürget.
Ahol senki se lát.

Tenyeredben üres dió.
Tojásból a kikelt vadak.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Vetett ágy lett szemem
Bogara már szétszórt salak.
Megzakkant a vágy
Szédülök.
Hiába.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

MERT TÉPTÉL

s mert hiányodtól hülyét kapok. Pedig ez sem több, mint hámló kéreg, jóllehet muskátli szívek ablakán. De hazudik e kép is. Hazudik a ballada, a népből nyűtt dal. Mert nincs két kedves és arra az egyre sem lehet harminc évig várni. Már rég nincsenek menyecskék és nincs kaszárnya, hol megbújhat a támadó szándék.

Pedig szerettelek, mint cella a rabot, mint útonálló az érkező prédát. S míg jöttél, zöld ágakra szálltam, fenyőmagot ettem. Hittem a jónak. Kötöttem magam csalfa violához. Bevettem én is maszlagot. Nem csoda, hogy megcsalt a hajnal. Csend van, újat nem mondhatok. Nem is rá, ki vesztébe rohan. A levegő nem mozdul, nandu sehol. A bársonyok elvesztek

kézen-közön, a bíborokra már senki sem figyel. Női ágon nem öröklődik semmi.

Én nem tudtam, hogy ilyen is van.
Korábban azt hittem, le kell hajolni
minden cseppért, meg ilyenek. Ma már
tudom, hogy van, ki fél a csóktól és ha
dacolni próbál, betörik a homlok.
De lesznek túlélők, lesznek még ligetek.

Először az áldozatok emléke tűnik el,
majd a szégyenteljes békéé. Révbe ér
a felmenő ág. Kegyes madonnák és
véreskezű matadorok uralkodnak el.
Itt jönne a képbe a tánc, a színkavalkád,
és az örömhóra. De legyünk óvatosak.
Ne dőljünk be olyan könnyen. Vibrál
a pamplonai est és a fekete madonnát
vivők között felütötte már fejét az új kor.
A sarkon eldugott söntés. Meghitt zugai
virággal várnak. Így könnyebb elviselni
az újabb dühöngést.

A többi már adódik. Csomagolni és
kórtalan helyre menekíteni a cuccost.
Az új látvány lenyűgöz. Bőséget, csókot
kapok. Évek telnek el így, majd eszembe
jutsz. Volt egy lány, kit szerettem, ki jó
volt. A dolgokra nem keresett okot,

koplalt ő is, bővködött. Oldalról rád tört,
egy röpke pillanatra megzavarta köröd.
Nem tudom milyen nap volt, és milyen
zóna. De sötét volt, amikor elment, és
sokáig nem tért a szívem nyugovóra.
Most csend van. Kamrámban íz, tej.
Köcsögök.

Gyertyát ne gyújts szemeddel
Szép legyél, ne hamis
Ne nézz fűre meredten
Vergődés az is

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Már olyan vékony
hogy át-átszakad rajta a fény.
Ritka a levegő, minden szó elég.
Közel már Nagypéntek.
Szoptatom magam.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ne bántsod a lányt
Ki elfedi most a tájat
Ne hidd hogy bolond
Hogy szándékkal bánt
Szidd inkább az epret
Az áruló sóskát
Keverj az égbe
Sosemvolt színeket
Vess be ecettel
Dróttal
Kék ölet
Barázdát
De őt ne bántsod
Bár combjai szelesek
Friss vére örömtől dagad
Ahol ő van
Nevet a bánat
Ahol ő van
Felnő a kamasz

Míg torkodig ér
Visszatérnek délről a madarak.
Lenyúzni a pillanat bőrét.
Kesztyű. Darazsak.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Állítólag kék és gömbnek látszik.
Szerintem zöld és szanaszét.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Néha megmoccan valami
Néha elcsúszik egy kéz
Kötik az ebet a karóhoz
Lépedből árad a méz.
Hamvazószerda.
Megint kidőlt valaki.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Tél van. Ne bántsuk egymást
soha többé.
Bolond ügyis ez a világ.
Törje össze
Loholjon
Menjen lépre nélkülünk.
Gondod ne legyen rá.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

És megindulnak lassan a természetek
Megkerülik, ellepik mind
A beszűkült teret.
Vállon visznek be hozzád.
Húszan fekszünk előtted
Döngölt földön
Húsz merev, büszke báb.
Egyiknek se lesz már kedvese.
Zokog az ibolya.
Ellenállást nem színlelek.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Sokmindent
mondanak majd
De te ne törődj velük.
Lefolyik a fény
Ha meggörbül az élet.
Tűzd kopjára.
Eget tart.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ha itt lennél
Tágulna a szívre nőtt blokád.
Nem vagy itt.
Fekete lyukak mindenütt.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Egy tapodtat sem.
Pillád a ravasz.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ahol a rigók füttye
Ahol a lovak.
Hőköl a fény.
Ujjbegyen tartalak.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Nemcsak a rózsáért.
Ott a jácint
Ott az őzláb.
Felelős vagy.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ha rálépnék
Süllyedne a föld.
Ha megfognád
Szakadna a kezem.
Lebegek.
Sziszegve sem.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Lehet, hogy így van
megcsinálva.
Menyét
Vörhenyek.
Minden a köröm alatt.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Elmentél
És szétnyílt bennem
A tektonikus árok.
Felülről a nyomás.
Alulról a magma.
Öklök.
Gyémántok.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Csobban a tavasz
Adósom vagy.
Udvara a holdnak
Adósod vagyok.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Így még senki
nem marasztalt.
Így még senki
nem ejtette
nevemet.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ne könyörögd az életet
Ne várd a halált.
Mint a szél.
Kísérd el magad.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

TARTALOM

Ideje van / 7

Százhusz erdőtűzön / 9

A nandu / 14

Ez a pár vers / 15

És megnyugszol te is / 17

Nem tudom / 18

Nem vagy itt / 20

Sötét lesz / 21

Nagy az én szerelmem / 22

A suadások lényege / 23

Pragmatica sanctio / 24

Tatárbífsztek / 26

Lezárul a keblen való melengetés / 27

Előjelet cserélsz / 28

Minden kísértést beérsz / 29

Újra érintő leszel / 30

Leszáll a köd / 31

Állítólag nem volt féknyom / 33

Volt idő, mikor nagy voltál / 34

Látod, kifordul a szem / 35

Telefonon búcsúzunk / 36

Tenyeredben / 37
Vetett ágy lett szemem / 38
Mert téptél / 39
Gyertyát ne gyújts szemeddel / 42
Már olyan vékony / 43
Ne bánts a lányt / 44
Míg torkodig ér / 45
Állítólag kék / 46
Néha megmoccan valami / 47
Tél van / 48
És megindulnak lassan / 49
Sokmindent mondanak majd / 50
Ha itt lennél / 51
Egy tapodtat sem / 52
Ahol a rigók / 53
Nemcsak a rózsáért / 54
Ha rálépnék / 55
Lehet, hogy így van megcsinálva / 56
Elmentél / 57
Csobban a tavasz / 58
Így még senki / 59
Ne könnyörögd / 60

ISBN 963 9212 60 1

LITTERA NOVA KIADÓ

1062 Budapest, Lehel út 3/b

tel./fax: 349-67-69, 06/30 212-0996

e-mail: litteranova@axelero.hu

litteranova@freemail.hu

honlap: www.litteranova.hu

Felelős kiadó: Balázs Tibor

Felelős szerkesztő: Balogh F. András

Borítóterv és tipográfia:

Littera Nova Bt. – Horváth Andrea

Készült a Nalors Grafika Kft. nyomdájában

Felelős vezető: Nagy Géza ügyvezető igazgató

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ISBN 963921260-1

9 789639 212602